

Enako lahko storimo z dvema pridevnikoma, povezanima s toposom T₂, ki ne odobrava tveganja: TO₂' («Večje ko je tveganje, večje je zlo») in na drugi strani TO₂'' («Manjše ko je tveganje, manjše je zlo») sta izpolnjeni z dvema pridevnikoma, *nepremišljen* in *preudaren*.

Po Ducrotu bi tako dobili sledečo shemo:

(19)

T₁

+P,+Q (več tveganja, več dobrega) *pogumen*

-P,-Q (manj tveganja, manj dobrega) *boječ*

T₂

+P,+Q (več tveganja, več zla) *nepremišljen*

-P,-Q (manj tveganja, manj zla) *preudaren*

Toda T₂ lahko predstavimo še na drug, boljši, še bolj aristotelski način, namreč:

(20)

T₂

+P,-Q (več tveganja, manj dobrega) *nepremišljen*

-P,+Q (manj tveganja, več dobrega) *preudaren*

In zakaj naj bi bil ta način predstavitve topičnih oblik boljši? Zlasti zaradi dveh razlogov: prvi je metodološki in drugi epistemološki. Naj pojasnim svojo misel z uporabo še druge skupine pridevnikov (ne bom ponavljal, da sem si tudi te sposodil pri Ducrotu): *radodaren*, *skop*, *varčen*, *razsipen*. Po Ducrotu bi dobili sledečo shemo:

(21)

T₁ (*Več denarja razdaš, bolj je*)

+P,+Q (Več denarja, več dobrega) *radodaren*

-P,-Q (Manj denarja, manj dobrega) *skop*

T₂ (*Več denarja razdaš, slabše je*)

+P,+Q (Več denarja, več zla) *razsipen*

-P,-Q (Manj denarja, manj zla) *varčen*

Toda, če T₂ preoblikujemo kot

(22)

T₂

+P,-Q (Več denarja, manj dobrega) *razsipen*

-P,+Q (Manj denarja, več dobrega) *varčen*

je to primerneje, ker tak topos